

overhovedet vil ind paa den, bør være en Skat, som sikkerlig eller rettelig bør være hos Staten; og hvis vi give Københavns Kommune Lov til at benytte den, vilde andre Kommuner have det samme. Det ville vi altsaa ikke være stemte for, men jeg antager, at mine Meningsfæller og jeg ere villige til at arbejde i den Retning, jeg har antydet, i Retning af, at der gives Københavns Kommune Adgang til en Skatteudskrivning, der kan give adskilligt mere i Kassen end hidtil.

Holger Petersen: Overfor den meget indgaaende og oplysende Behandling af det foreliggende Spørgsmaal, der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), er der for mig ikke Anledning til meget vidtløftige Udtalelser, saa meget mere som jeg i alt væsentligt kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem gjorde gældende, at naar en Stat, Kommune eller Familie er kommen i Bekneb, fordi de have vovet sig for langt frem, have tilladt sig for megen Luksus eller kort sagt ikke have forstaaet at sætte Tæring efter Næring, men have ment, at ligesom Indtægterne nu i adskillige Aar ere stegne, ville de vedblive dermed i de kommende Aar, kommer der et uhyggeligt Øjeblik i vedkommende Samfunds eller Families Liv. Det viser sig pludseligt, at alle disse Fantasier og Teorier om, hvad man har kunnet tillade sig af Udgifter, som selvfølgelig den Gang vare absolut nødvendige og absolut ikke taalte nogen Opsættelse til ad Aare, have vi slet ikke haft Raad til. Underskuddet stiger aarlig med rivende Fart. Der maa gøres Kraftanstrengelser i Retning af Sparsommelighed. Men selvfølgelig, alt, hvad der angaar os selv, der kan intet spares, det hører til det absolut nødvendige. Jeg er bange for, at det kommer til at knibe med Sparsommeligheden; det er jo noget af en Lidelse, naar man skal nægte sig det, som man har mest Lyst til. Men saa maa de rige i Samfundet, Onklerne i Familien, betale, de maa sættes ordentlig i Skat. Det er ligesom en Ærespligt for dem, sagde den højtærede Minister forleden Dag. Der er ikke noget at sige dertil; naar en Kommune er i Forlegenhed, naar den har et aarligt Underskud, maa der ydes Hjælp fra alle Sider, og det er ogsaa naturligt, at de, der have mest, yde deres Skat efter en stigende Skala. Men der er ingen Mening i, at de, der i første Række have haft Gavn af Reformerne eller have opnaaet Forbedringer i Livsvilkaarene,

skulle have en Nedsættelse i den Indkomstskat, de hidtil have betalt. Ordføreren for det socialdemokratiske Parti i det andet Ting udtalte i Foraaret ved første Behandling af denne Lov: „Ønsker man Reformer gennemførte, maa man ogsaa hver efter sin Evne være med til at bære Byrderne derved“, og endvidere udtalte han: „Det er ganske demoraliserende, at der kan stilles Krav paa Krav om Reformer, uden at det direkte mærkes af Skatteyderne.“ Jeg er ganske enig med denne Taler om Rigtigheden deraf. Men hvorledes gaar man frem i det foreliggende Forslag? Hvorledes lader man Skatteyderne mærke Virkningen af Reformerne og Kommunens slette økonomiske Stilling? Det gør man paa følgende mærkelige Maade: For 82,000 Skatteydere foretages en Nedsættelse paa 342,000 Kr., medens der for 5,700 Skatteydere foretages en Forhøjelse i Skatten af 572,000 Kr. Det turde dog være ret urimeligt.

Ser man nu, hvor meget denne Indkomstskat skal indbringe for den betrængte Kommune, der paa indeværende Aars Regnskab har et Underskud paa 3 Mill. Kr., og hvor Budgettet for det kommende Finansaar regner med et Underskud paa over 4 Mill. Kr., bliver man mere end forbavset ved at se, at hele Indkomstskatten efter det foreliggende Forslag er beregnet at skulle indbringe 130,000 Kr. mere end nu, medens Formueskatten beregnes at indbringe 393,000 Kr., i alt ca. 523,000 Kr. Jeg ser ikke rettere, end at Københavns Kommune kun i ringe Grad vil være hjulpen ved denne Indkomst- og Formueskat, og at den fortræffelige bevægelige Skruer, der findes i § 21, derfor ikke vil faa Tid til at blive rusten, men vil i Løbet af kort Tid skrues op til uanede Højder, som det i det foreliggende Forslag nu vilde være urigtigt at skræmme Befolkningen med. Det er desværre saaledes, at Staten under dette Aarhundredes Regeringer har foregaaet Landet og dets Kommuner med et slet Eksempel paa Økonomi med Hensyn til, hvad man kan tillade sig i forholdsvis gode Tider. Jeg har i Maj 1908 ved Behandlingen af Toldloven paa mit Partis Vegne protesteret imod, at vi her i Landet vedblive at drive den for os egne Nationaløkonomi og Aar for Aar forøge vor Gæld til Udlandet. De Herrer af de andre Partier vidste det bedre. Vi have Raad til det, sagde den afdøde Finansminister (Vilhelm Lassen). Desværre, vi havde ikke Raad til det.